

Hồi 28

Uyên Ương Tâm Pháp

Ngồi kết đà trên một chiếc bồ đoàn là hai bộ khô cốt, trang phục đã vàng úa theo thời gian. Quân Tùng hơi ngạc nhiên khi thấy bộ xương khô bên phải vận trang y hoà thượng, còn bên trái là trang phục của môn phái Hằng Sơn.

Chàng nhìn lại Hoa Hoa:

- Hoa Hoa... Nàng có nghĩ gì không?
- Một là hoà thượng, một là đạo cô. Ý huynh muốn nói vậy phải không?

Quân Tùng gật đầu:

- Ta có ý như vậy. Và cũng hơi ngạc nhiên khi biết chủ nhân Thiên Ma Cổ Cốc là hoà thượng và đạo cô.

Quân Tùng cười mỉm nhìn Hoa Hoa.

Hoa Hoa thẹn mặt:

- Tại sao huynh cười?
- Ta nghĩ những kẻ xuất gia tránh thế tục ô uế cũng không thoát khỏi chữ tình. Xem chừng các vị hoà thượng có thể thiền tu ăn chay, niệm phật để thoát vòng sinh tử luân hồi, nhưng khó qua lưới tình lồng lộng.
- Thế huynh trở thành hòa thượng có thoát được không ?

Quân Tùng le lưỡi:

- Eo ôi... Huynh đâu có nghĩ đến chuyện xuất gia. Ăn chay thì ta không ăn được rồi, còn Thiên Hạ Đệ Nhất Hỏa Đầu Quân thì lại là cái nghề của huynh nữa. Không ăn chay lại thêm nghề hỏa đầu quân thì nhứt định huynh không thể xuất gia được.

Quân Tùng nhún vai:

- Ngay cả vị sư tôn hòa thượng đây cũng muốn hầu phật nhưng không đến được, mà phải chịu sống trong toà Thiên Ma Cổ Cốc chỉ vì nặng nợ tình.

Y nhăn nhó nói:

- Đã vậy thì huynh cần gì phải xuất gia.

Chàng nhìn lại Hoa Hoa:

- Hoa Hoa... Chúng ta đã vào trong Thiên Ma Cổ Cốc thì cũng kính tưởng tôn một lạy chứ.

Hoa Hoa gật đầu.

Hai người cùng đại hành lễ xá di thân đôi chủ nhân Thiên Ma Cổ Cốc. Hành lễ xá xong, Hoa Hoa nói:

- Tiểu Thần Toán Tử huynh, chúng ta hãy tìm pho thiên thư Lường Thiên Xích.

Quân Tùng thở hắt ra, rồi lắc đầu:

- Chẳng có pho thiên thư nào đâu. Trước mắt phải tìm đường rời khỏi toà Thiên Ma này để trở ra bên ngoài.

- Muội không thể ra bên ngoài bằng hai tay không mà không có pho thiên thư kia.

- Nếu như huynh giấu nó ở đây thì đã đưa quách cho muội rồi.

Hoa Hoa sa sầm mặt:

- Tùy huynh vậy.

Quân Tùng nhìn lại hai bộ di thân khô cốt chủ nhân Thiên Ma Cổ Cốc, nói:

- Nhị vị trưởng bối hiển linh thì hãy mở mắt cho Mộng Hoa Hoa để nàng biết chẳng có pho thiên thư nào trong toà Thiên Ma Cổ Cốc này cả.

Quân Tùng vừa khấn tụng thì phát hiện một bức di thư phủ bụi đặt ngay trước mặt hai bộ di thân khô cốt. Y lấy bức di thư đó trao qua tay Hoa Hoa:

- Hoa Hoa đọc đi. Huynh xem chừng hai vị trưởng tôn rất hiển linh đó. Hoa Hoa nhìn Quân Tùng rồi mở bức di thư.

Chữ trong di thư theo thời gian đã bị ố vàng nhưng vẫn còn những nét vô cùng sắc xảo.

Mộng Hoa Hoa lướt nhanh tinh nhãn qua bức di thư. Đôi chân mày của nàng cau hằn lại và hai má ửng đỏ thẹn thùng. Thấy thần sắc của nàng e lệ, Quân Tùng tò mò hỏi;

- Hoa Hoa... Trong di thư viết gì mà muội không đọc lớn cho huynh cùng nghe?

Hoa Hoa thở ra lắc đầu, rồi trao lại bức di thư cho Quân Tùng:

- Huynh đọc đi. Xem chừng Hoa Hoa và huynh đành chôn thân trong toà Thiên Ma Cổ Cốc này đó.

Quân Tùng giật mình khi nghe nàng nói. Y thò tay lấy bức di thư, dán mắt vào đọc:

- Chỉ có những kẻ yêu nhau mới vào được Thiên Ma Cổ Cốc, chỉ có những kẻ yêu nhau mới thoát Thiên Ma Cổ Cốc.

Quân Tùng xuýt xoa, tròn mắt reo lên:

- Thế này thì hay quá, có gì mà Hoa Hoa sợ chúng ta mãi mãi bị giam trong Thiên Ma Cổ Cốc chứ.

Quân Tùng nhìn nàng, mỉm cười nói:

- Để huynh đọc lớn cho nàng nghe nhé.

Hoa Hoa càng thẹn hơn. Nàng khoát tay:

- Huynh đọc thầm được rồi.

- Đâu có được, phải đọc thật lớn mới được tỏ lòng thành kính với nhị vị trưởng tôn đây chứ.

Quân Tùng rít một luồng chân khí thật sâu rồi cao giọng đọc:

- Chỉ có những kẻ yêu nhau mới vào được Thiên Ma Cổ Cốc, chỉ có những kẻ yêu nhau mới rời khỏi Thiên Ma Cổ Cốc.

Quân Tùng liếc trộm Mộng Hoa Hoa.

Y cười mỉm, chấp tay sau lưng đi tới đi lui:

- Kẻ sống không nặng tình chẳng khác nào một xác chết biết thở, biết ăn mà thôi.

Quân Tùng nhìn lại Mộng Hoa Hoa. Nàng tránh ánh mắt của Quân Tùng.

Y cười mỉm nói:

- Hoa Hoa...Nàng nghĩ sao về bức di thư của nhị vị trưởng bối đây?

- Muội không nghĩ gì cả.

- Còn huynh nghĩ khác.

- Nghĩ gì?

Quân Tùng cười mỉm, nói:

- Nếu muội cho huynh là Tiểu Thần Toán Tử thì huynh lại nghĩ nhị vị trưởng tôn kia là Đại Thần Toán Tử. Cứ như cái gì họ cũng đều biết và sắp xếp tất cả.

Đôi chân mày vòng nguyệt của nàng thoát cau lại:

- Y nghĩ nhị vị trưởng tôn kia sắp xếp gì?

Quân Tùng nhìn thẳng vào mắt nàng, trang trọng nói:

- Nhị vị trưởng tôn chủ nhân Thiên Ma Cổ Cốc sắp xếp một chữ tình. Hình như nhị vị trưởng bối chủ nhân Thiên Ma Cổ Cốc biết trước Quân Tùng và Hoa Hoa nặng một chữ tình nên mới để huynh và muội vào được tòa Thiên Ma Cổ Cốc này.

Hoa Hoa nạt ngang:

- Huynh đừng nói sàm.

- Nếu không nặng tình thì huynh và Hoa Hoa đâu có thể bước chân vào tòa Thiên Ma Cổ Cốc này được. Nhị vị trưởng bối đã sắp xếp tất cả rồi, nàng đành phải chịu thôi. Nếu như nàng không chấp nhận sự sắp xếp này thì chúng ta sẽ như hai vị trưởng bối chủ nhân Thiên Ma Cốc.

- Huynh đọc tiếp di thư đi.

- Từ từ đọc cũng được mà. Theo nàng thì bức di thư này do người nào viết?

Nàng lờm Quân Tùng:

- Muội không biết.

- Nàng biết.

Nàng nhìn Quân Tùng:

- Sao huynh lại buột muội nói? Huynh cũng có thể biết chuyện kia mà.

Quân Tùng nhún vai:

- Huynh không biết mới hỏi muội.

- Huynh giả vờ với muội đó hả?

- Huynh hỏi thật đấy.

- Huynh muốn biết để làm gì?

- Huynh muốn biết ai viết di thư này để khẳng định trong hai người ai là kẻ nặng tình. Nam nhân hay nữ nhân?

- Huynh hãy tự suy đoán đi.

- Huynh muốn nghe muội nói. Người xưa có câu, nữ nhân nặng nợ nhưng nhẹ tình. Vậy bức di thư này rõ ràng do trưởng bối hòa thượng viết rồi.

- Huynh đoán sai rồi.

Quân Tùng nhướng mắt:

- Vậy là vị trưởng bối đạo cô?

- Cũng không phải.
- Không có ai viết, vậy là người thứ ba?

Quân Tùng thét lên:

- Trong này có ma.

Y bất ngờ thét lên, khiến Mộng Hoa Hoa giật mình, theo bản năng nữ tính, nàng ôm chầm lấy Quân Tùng chẳng chút nệ hà phận nhi nữ.

Quân Tùng ghé miệng vào tai nàng:

- Ma chính là huynh đây.

Hoa Hoa bặm môi đẩy Quân Tùng ra. Nàng gắt gỏng nói:

- Tại sao huynh lại thét toán lên như vậy?
- Huynh muốn biết trong hai người kia là ai thảo bực di thư đặc ý như thế này.

Hoa Hoa hất mặt, trang trọng nói:

- Cả hai đều chấp bút viết bức di thư đó.
- Nét chữ rất giống nhau, không thể hai người viết được.
- Họ nặng tình nặng tâm nên ý thành ý, thân liền thân, nên đã luyện thành bút tự giống nhau như của một người viết hành.

Quân Tùng reo lên:

- Hay thật. Nay mai đây huynh và Hoa Hoa phải luyện thành một bút tự như nhị vị trưởng bối chủ nhân tòa Thiên Ma Cốc này.
- Muội không nghĩ đến chuyện đó đâu.
- Tùy muội vậy.

Quân Tùng mở bức thư đọc tiếp:

*“Kệ ai đâu bể chốn cung trăng
Rơi xuống trần gian với chị Hằng
Cho thỏa lòng kia trông vắng vắng
Kẻ còn sâu nọ buộc khăng khăng
Đã mòn con mắt tìm hồng điệp*

*Lại bặm riêng lòng mối xích thằng
Xin hãy dủ dui theo hẹn ước
Ơn so non thái ví sao bằng”*

Quân Tùng khẽ lắc đầu:

- Bài phú này sao buồn quá.

Y nhìn nhị vị trưởng bối chủ nhân Thiên Ma Cốc:

- Chắc chắn chuyện tình của nhị vị trưởng bối có nhiều trắc trở nên mới chọn ẩn thân trong tận cùng Phong Ma Sơn để trọn một chữ tình.

Quân Tùng ôm quyền xá:

- Văn bối Dương Quân Tùng bái phục.

Quân Tùng xá xong đọc tiếp:

- “Hiếu được chúng ta thì đôi uyên ương đã xem như hậu nhân của tòa Thiên Ma Cốc. Vậy cứ theo bản đồ trong di thư mà tuần tự chú giải, luyện Âm Dương Hợp Bích, sau khi tụ thành Âm Dương Hợp Bích mới dụng đến Thiên Ma Thần Thủ, theo tử địa mà ra ngoài Thiên Ma Cốc. Nếu không tụ thành Âm Dương Hợp Bích thì không làm chủ được Thiên Ma Thần Thủ, tất sẽ bị mạng vong bởi Thạch Long.

Hiền kang lệ di bút:

Vô Ngã hòa thượng.

Ngọc diện đạo cô.”

Quân Tùng nhìn lại Hoa Hoa :

- Muội đã đọc hết bức di thư của Vô Ngã hòa thượng và Ngọc Diện sư thái rồi ư?
Nàng gật đầu.

Quân Tùng bước lại đối mặt với nàng.

- Muội tính sao?

- Cứ theo bức họa đồ mà mở ra, tùy cơ ứng biến.

- Nàng đã quyết định rồi thì huynh đành phải theo vậy. Nếu chết thì chết chung với nhau. Nếu chúng ta không phải là chủ nhân Thiên Ma Thần Thủ thì chắc chắn sẽ mất mạng trong tử lộ bởi Thạch Long đó.

- Muội sẽ tùy cơ ứng biến.
- Vậy thì chúng ta đi.

Quân Tùng theo sự chỉ dẫn trong phần họa đồ của bức di thư. Hai người rời gian tiền sảnh bằng một cánh cửa bí mật phía sau bồ đoàn di thân khô cốt Vô Ngã hòa thượng và Ngọc Diện đạo cô, qua một gian phòng khác. Vừa bước vào thư sảnh này, Hoa Hoa vội bật mắt thốt lên:

- Tại sao lại vào đây, huynh muốn gì?

Giọng của nàng vừa gắt gỏng vừa tỏ lộ thái độ không thể kiềm chế được.

Hoa Hoa cúi gắt nói:

- Nếu trong tâm niệm của huynh có tư tưởng vẫn đục và tà tâm thì đừng trách Mộng Hoa Hoa này đó.

Quân Tùng giật mình bởi giọng nói của nàng. Y lắc đầu, từ tốn đáp lời Hoa Hoa:

- Hoa Hoa... Dường Quân Tùng này không phải là một đại đạo hái hoa, cũng không hề có ý niệm làm nhục nàng. Quân Tùng và nàng vào gian thư sảnh này chẳng qua vì sự ngẫu nhiên theo họa đồ trong bức di thư này mà thôi.

Quân Tùng thở hắt ra một tiếng:

- Ta cũng không thể tưởng tượng được trong gian thư sảnh lại có những bức họa kỳ cục như thế này.

Quân Tùng chắc lưỡi:

- Nếu như những bức họa kia là pho thiên thư gì đó thì nàng đã không phẫn nộ với huynh như vậy.

- Nếu như những bức họa kia là pho thiên thư Lường Thiên Xích thì Hoa Hoa cũng không màng đến.

- Hoa Hoa đã cương quyết như vậy thì chúng ta đi tiếp.

- Đi... Chúng ta sẽ rời khỏi đây mà.

Hai người mở cánh cửa, len qua gian phòng thứ hai. Vào gian phòng này, đập vào mắt hai người là chiếc bệ phát ánh hào quang xanh rờn.

Quân Tùng tò mò bước đến, miệng thì thốt:

- Cái gì thế nhỉ?

Y ngoắc Hoa Hoa:

- Hoa Hoa lại đây xem.

Nàng bước đến bên cạnh Quân Tùng bằng những bước đi lưỡng lự. Hoa Hoa rơi vào trạng thái đó cũng bởi vì trong đầu vẫn còn khắc nét những bức họa tiết vẽ đôi nam nữ trong những tư thế giao tình. Nàng ngập nói:

- Công tử thấy gì?

Sự thay đổi lối xưng hô của nàng khiến Quân Tùng phải chau mày.

Y khẽ lắc đầu rồi chỉ vào kệ đá:

- Đây có phải là Thiên Ma Thần Thủ không?

Hoa Hoa nhìn đôi thạch thủ một nhỏ một lớn trên kệ đá, gật đầu:

- Chính nó đó.

Quân Tùng lật lại bức di thư đọc qua. Y nhìn Hoa Hoa, nói:

- Chúng ta phải lấy đôi Thiên Ma Thần Thủ mới có thể ra khỏi đây.

- Công tử lấy đi.

Mặt Quân Tùng sa sầm:

- Cái cố gì mà nàng lại bỗng dưng thay đổi nhanh như vậy?

- Hoa Hoa cũng không biết nữa.

Quân Tùng lắc đầu:

- Hậ... đừng có nghĩ vẩn vơ về những bức họa tiết trong thư sảnh kia. Ta không thích kiểu cách xa lạ của muội đâu.

Bị Quân Tùng nói trúng ý niệm, Hoa Hoa đỏ mặt thẹn thùng. Nàng nói lảng sang chuyện khác:

- Huynh một chiếc, muội một chiếc.

- Tất nhiên rồi, ta đâu quá tham lam giành hết hai chiếc.

Y mỉm cười cầu tình, rồi thò tay lấy chiếc Thiên Ma Thần Thủ to và thô. Tay Quân Tùng vừa chạm đến đã rút lại, miệng thì thốt lên:

- Oi...

Hoa Hoa liền hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Quân Tùng xuýt xoa:

- Nó nóng như một cục than hồng. Nóng khủng khiếp. Huynh không thể lấy cái của nợ này rồi.

Y nhún vai:

- Ta nhường tất cả cho nàng đó.

Hoa Hoa nhìn Quân Tùng:

- Còn cái kia?

- Thì cũng như cái này thôi. Nàng thử chạm tay vào xem.

Hoa Hoa tò mò chạm tay vào chiếc Thiên Ma Thần Thủ thon nhỏ, thanh tú. Cũng như Quân Tùng, vừa chạm tới chiếc Thiên Ma Thần Thủ, nàng liền rút tay lại.

Hoa Hoa nhìn Quân Tùng:

- Nó không như thổi than hồng.

- Tại sao lại rút tay về?

- Nó lạnh như một khối băng. Lạnh khủng khiếp.

Quân Tùng nhú mày nhìn đôi Thiên Ma Thần Thủ. Y lẩm nhẩm nói:

- Một cái nóng, một cái lạnh. Chúng ta bỏ quách nó cho rồi.

- Bỏ đi.

Y nắm tay Hoa Hoa. Nàng vội vã rút lại.

Nhìn lại Hoa Hoa, Quân Tùng cười khẩy:

- À... Huynh quên, nam nữ thụ thụ bất thân.

Rời gian thư sảnh có cặp Thiên Ma Thần Thủ, Quân Tùng và Hoa Hoa theo hành lang dẫn đến cánh cửa đá hình vòng cung. Trên cánh cửa đó có hai chữ "tử lộ".

Quân Tùng xoa tay:

- Tới rồi. Đây là lúc huynh và muội đối mặt với tử thần đây.

Trên thạch môn có in hai chiếc ấn thủ một to một nhỏ chẳng khác gì đôi ấn thủ in trên thạch môn vào tiền sảnh Thiên Ma Cốc.

Quân Tùng nói:

- Cái trò đẩy cửa thì chẳng còn lạ gì với huynh và muội nữa.

Y vừa nói vừa nhượng mày với Hoa Hoa:

- Nào... Hoa Hoa chúng ta lập lại chuyện đẩy cửa nào.

Hoa Hoa nhìn thạch môn lắc đầu nói:

- Khoan đã.

Quân Tùng dí dỏm nói:

- Sao lại khoan? Bộ nàng sợ con Thạch Long kia ư?

- Chủ nhân Thiên Ma Cốc đã có chủ định thì không thể rời Thiên Ma Cốc dễ dàng như vậy đâu. Huynh hãy nhìn đôi ấn thủ sẽ thấy.

Quân Tùng quan sát đôi ấn thủ. Một bên thì đỏ au, còn bên kia như một khối băng trong suốt.

Quân Tùng nhún vai:

- Chẳng có gì lạ cả. Hoa Hoa đã muốn rời đây thì cứ làm theo Quân Tùng đi.

Y vừa nói vừa toan áp hữu thủ vào ấn thủ nhưng Hoa Hoa đã kịp gạt lại.

- Phải thử trước đã.

Nàng vừa nói vừa cởi túi phấn đeo bên hông.

Quân Tùng mỉm cười nói:

- Nữ nhân dù có nhan sắc tuyệt phàm thế nào mà không có phấn hương thì nam nhân cũng không để tâm đến đâu.

- Trong này Hoa Hoa không cần túi phấn nữa.

- Quân Tùng cũng chẳng màng đến phấn thơm của nàng.

Hoa Hoa liếc Quân Tùng, rồi ấn túi phấn vào thủ sắc đỏ tía. Túi phấn nhanh chóng bốc cháy tỏa mùi thơm lan khắp cả hành lang Thiên Ma Cốc .

Quân Tùng há hốc miệng:

- Eo ôi!

Chiếc túi phấn của Hoa Hoa chỉ trong chớp mắt đã biến thành bụi than li ti.

Quân Tùng buông một tiếng thở phào nói:

- Sao nàng biết được chuyện này?

Hoa Hoa nhìn Quân Tùng:

- Trong di thư đã ghi lại. Nếu không làm chủ được Thiên Ma Thần Thủ thì chúng ta sẽ chẳng thể rời khỏi đây được.

- Vậy, Quân Tùng và Hoa Hoa chỉ biết đứng đây nhìn thạch môn cho đến khi chết đói và khát và rồi trở thành hậu duệ khô cốt của nhị vị cốc chủ?

- Chúng ta phải tìm cách mở thạch môn.

Quân Tùng xòe tay đến trước mặt nàng:

- Bằng hai bàn tay thịt này à?

Y khoát tay:

- Không được đâu. Quân Tùng phải bảo vệ bàn tay để còn dụng đến chế tác ra những thức ăn ngon. Nếu không có chúng thì huynh phải biến thành một gã Cái Bang nào đó mới sống được.

Y lắc đầu:

- Ta đâu muốn là một tên ăn mày.

Y nói xong trở bộ quay đi vào trong. Vừa đi Quân Tùng vừa nói:

- Hoa Hoa muốn tàn phế đôi ngọc thủ thì cứ ở đó mở thạch môn tử lộ, còn huynh thì trở vào đây.

Hoa Hoa gọi giật y lại:

- Quân Tùng.

Quân Tùng quay lại, nhăn nhó:

- Ta nói không thể liêu với đôi bàn tay thịt này mà. Để ta quay lại đập đầu xin nhị vị cốc chủ cho một con lộ khác, tử như sinh lộ vậy.

- Chẳng có sinh lộ nào đâu.

Quân Tùng thở hắt ra, lầm bầm nói:

- Làm gì không có sinh lộ.

Hoa Hoa gắt giọng hỏi:

- Huynh tìm ra sinh lộ ở đâu?

Quân Tùng chỉ vào bức di thư.

- Sinh lộ là đây nè.

- Trong bức di thư còn hoạ đồ khác à?

- Chỉ có một thôi.

Hoa Hoa như hiểu ra ý Quân Tùng, mặt đanh lại, ngập ngừng nói:

- Ý của huynh...

- Không phải ý của huynh mà của nhị vị cốc chủ. Nếu như Hoa Hoa không theo sự chỉ dẫn của nhị vị cốc chủ thì chẳng có cơ may nào sống sót đâu.

Hoa Hoa khoát tay:

- Huynh đi đi...

Quân Tùng buông một tiếng thở dài trở bước quay vào trong Thiên Ma Cốc. Y vừa đi vừa lẩm nhẩm rửa:

- Nàng làm như là tiểu thư cành vàng lá ngọc vậy. Nếu Dương Quân Tùng không rơi vào cảnh ngộ này thì chẳng thêm đến cái mặt của nàng đâu. Chung chạ với một ả la sát thì có ngày mặt của Dương Quân Tùng chẳng khác gì có đít chảo mà thôi.

Quay trở lại gian thư sảnh có đôi Thiên Ma Thần Thủ, Quân Tùng ngồi bó gối, dựa lưng vào vách, lấy mắt nhìn cặp Thiên Ma Thần Thủ đó, thỉnh thoảng lại lắc đầu buông một tiếng thở dài.

Y lẩm nhẩm nói:

- Phải chi Mộng Hoa Hoa là một xú nữ thì mình đã có thể ra khỏi toà Thiên Ma Cốc này.

Y thở hắt ra một tiếng:

- Mình dù sao cũng là một mỹ nam tử, cũng là một thiên hạ đệ nhất hỏa đầu quân, thế mà nàng còn không để mắt tới.

Y đập tay vào vách:

- Nếu nàng ưng thuận thì mình có thể nấu những thức ăn ngon hầu phục nàng. Đồ con khỉ cái, không biết gì hết, tùy cơ ứng biến chứ. Lôi mình tới đây rồi mặc nhiên để cho mình chết. Tức chết đi được.

Quân Tùng gật đầu vào gối:

- Làm sao bây giờ nhỉ ? Mình đâu có muốn chết trong toà Thiên Ma Cốc này đâu. Sống hay là chết? Tất nhiên mình muốn sống rồi.

Y ngẩng lên đôi Thiên Ma Bửu Kiếp :

- Sinh lộ nằm ngay trước mặt mình thì lại chết chắc bởi ả nha đầu kia.

Quá uất ức, Quân Bình bặm môi, rít một luồng chân khí căng phồng ngực:

- Mình phải làm sao đây?

Quân Bình suy nghĩ mông lung rồi rón rén bước ra ngoài hành lang. Y nhìn phía thạch môn, càng thất vọng hơn khi thấy Mộng Hoa Hoa ngồi kiết đờ như một pho tượng trước thạch môn.

Y thầm rửa:

- “Chết rồi... Mộng Hoa Hoa đã quyết định tiêu diệt trong Thiên Ma Cốc thật rồi.”

Quân Tùng quay trở vào đi tới đi lui:

- Mình phải làm sao đây, nếu ả chết thì xem như chết chắc theo ả rồi. Khỉ ới là khỉ, sao nàng không nghĩ dùm Quân Tùng này chứ?

Y vỗ vào đầu mình:

- Bế tắc... bế tắc tất cả rồi. Ông trời dun rủi làm chi để Dương Quân Tùng chui đầu vào cửa tử với ả nha đầu điên khùng này.

Quân Tùng bước qua gian thư sảnh treo những bức họa tiết Uyên Ương Tâm Pháp. Trong lúc bực bội, y rảo mắt xem qua từng bức họa tiết. Đến lúc đó Quân Tùng mới hiểu ra đây là một cách luyện công hợp nhất âm dương, do đó Vô Ngã hòa thượng và Ngọc Diện đạo cô mới gọi là tâm pháp Âm Dương Hợp Bích.

Quân Tùng xem hết những bức họa tiết mới mừng rỡ nói:

- Như thế này thì Hoa Hoa cũng đâu có mất đi sự trinh bạch chứ. Mà ngược lại còn luyện được thần thức tránh khỏi tà nữa. Chỉ có điều hơi khó xử tí chút thôi. Ấy dà... Để cầu sống thì màng gì đến tiểu tiết.

Quân Tùng xem xong mấy bức họa tiết, liền nhanh chân trở lại trước thạch môn. Y ngồi luôn bên cạnh Hoa Hoa.

- Hoa Hoa.

Nàng mở mắt nhìn qua Quân Tùng.

Quân Tùng hỏi:

- Hoa Hoa đang nghĩ gì thế? Phải nàng đang nghiệm mở cửa thạch môn không?

Hoa Hoa gật đầu.

Quân Tùng hất mặt:

- Tìm ra chưa?

Hoa Hoa lắc đầu.

Quân Tùng mỉm cười, nói:

- Huynh biết mà, nhưng huynh có cách rồi.

Hoa Hoa chau mày, nghiêm mặt nói:

- Cách gì, không phải theo cách của nhị vị cốc chủ chứ?

Quân Tùng mỉm cười thuật lại những gì khảo cứu trong bức họa tiết.

Y xoa tay:

- Nàng nghe rõ rồi chứ? Mặc dù đó là cách phối hợp âm dương nhưng vẫn giữ sự trinh bạch của một đồng nam, đồng nữ. Xem ra Vô Ngã hoà thượng và Ngọc Diện đạo cô đều phải là những kẻ tà ý, dâm loạn. Chính vì thế mà hai người mới là hoà thượng và đạo cô chứ.

- Nói gì thì nói, huynh cũng xúc phạm Hoa Hoa một khi theo cách của Vô Ngã hoà thượng và Ngọc Diện đạo cô.

- Huynh xúc phạm nàng cái gì?

- Nữ nhân quý nhất là sự thanh bạch, giờ lại...

- Nhưng huynh có làm gì đâu. Quân Tùng hứa sẽ chẳng nói với ai cả, nhất là ý trung nhân của nàng. Đây chẳng qua là sự bắt buộc mà thôi.

Hoa Hoa hất mặt:

- Huynh chưa chắc đã là một đồng nam như Vô Ngã hoà thượng.

Quân Tùng tròn mắt:

- Sao... nàng xem thường Quân Tùng này quá ư? Nếu vậy Hoa Hoa có chắc là một đồng nữ không?

Quân Tùng vừa dứt lời thì hứng luôn một cái tát vào má:

- Huynh...

Mất hoa, nhưng lại phần nộ bởi cái tát của Hoa Hoa. Quân Tùng bực dọc nói:

- Hừ... nàng cứ như là...

Ngọc thủ của Hoa Hoa lại giương lên:

Quân Tùng rút người lại, giả lả nói:

- Miễn thứ... miễn thứ.

Nàng đánh mặt nói:

- Nếu không có cách nào khác hơn thì huynh đừng đến gần Hoa Hoa.

Quân Tùng bậm môi hậm hực:

- Thế thì đành tiêu mạng ở đây rồi. Nhưng trước khi chết Quân Tùng phải đòi nợ với nàng mới được. Nếu không vì nàng khư khư buộc ta là Tiểu Thần Toán Tử thì giờ đây ta đã có thể đường hoàng trong lò bếp nào đó rồi.

Y chìa mặt tới:

- Quân Tùng hận nàng lắm biết không.

Trong lúc bức bối tột cùng, vô hình trung Quân Tùng điểm ngón trỏ vào người Mộ Dung Hoa Hoa. Trong lúc không phòng bị Hoa Hoa hứng luôn thế điểm của Quân Tùng, mà ngón trỏ của y lại vô tình điểm trúng tĩnh huyết của nàng.

Hoa Hoa thốt lên:

- Oi...

Nàng nhìn sững Quân Tùng:

- Sao huynh lại điểm vào tĩnh huyết của Hoa Hoa? Huynh muốn gì?

Quân Tùng ngơ ngác:

- Tĩnh huyết là gì?

- Huynh đã khiến Hoa Hoa không cử động được.

- Vậy là tĩnh huyết đó à? Vậy muốn cử động thì sao?

Hoa Hoa đỏ mặt.

Nàng ngập ngừng nói:

- Huynh phải điểm vào... điểm vào huyết âm giao của Hoa Hoa.

Quân Tùng chớp mắt:

- Huyết âm giao ở đâu?

Hai má nàng thẹn chín:

- Thật sự huynh không biết à?

- Tất nhiên rồi. Đứng trước bếp lò thì huynh rất rành nhưng mấy cái huyết thì ta đành chịu vậy. A, ta biết rồi, hay để huynh dụng kim châm ghim vào sống lưng của Hoa Hoa như ghim cá vậy đó.

Nàng lắc đầu:

- Không phải. Huynh chỉ cần ấn ngón tay vào đại huyệt âm giao thôi.
- Huyệt đó ở đâu?
- Ngay... ngay... ngay rốn của Hoa Hoa.
- Thế thì...

Nàng đỏ mặt:

- Huynh buộc phải làm như vậy mà.
- Còn hiện tại thì Hoa Hoa không cử động được à?

Nàng gật đầu.

Quân Tùng nói:

- Để ta thử xem.

Y vừa nói vừa vuốt mũi Hoa Hoa.

Hoa Hoa nhăn mặt:

- Sao huynh lại vuốt mũi Hoa Hoa? Đó đâu phải huyệt âm giao đâu.

Quân Tùng gật đầu:

- Thế thì thoát chết rồi. Trong khi nàng bị nạn thì chẳng nề hà tiểu tiết, còn với sự sống chết của ta thì nàng lại không màng tới.

Hoa Hoa trợn mắt nhìn Quân Tùng:

- Huynh định làm gì Hoa Hoa?
- Huynh đòi nợ nàng để ra khỏi chỗ này.
- Huynh định...

Quân Tùng khoát tay:

- Ta không muốn chết ở đây. Nếu muốn giải huyệt để nàng cử động thì huynh cũng thấy huyệt âm giao của nàng mà, thôi thì thấy thì thấy hết cho rồi.

Hoa Hoa há hốc miệng:

- Quân Tùng...
- Ta hứa mình là một đồng nam, và chẳng bao giờ nói với ai cũng như sẽ không vượt qua sự trinh tiết của nàng.

Quân Tùng nói xong không cần nghe Hoa Hoa nói gì thêm mà xốc ngang vùng tiểu yêu của nàng rảo bước đi thẳng đến gian thư sảnh treo những bức họa luyện Uyên Ương Tâm Pháp và Âm Dương Hợp Bích.

Đặt Hoa Hoa xuống sàn chiếc bồ đoàn để ngay dưới một bức họa. Y ngắm nhìn bức họa, trong khi Hoa Hoa vã mồ hôi trán. Nàng gất gỏng nói:

- Huynh sẽ phải chịu hậu quả sau này.

- Mặc kệ... sau này ra sao cũng được, giờ trước hết phải sống cái đã. Bụng Quân Tùng bắt đầu đói, miệng thì cũng đã bắt đầu khát, không ra khỏi đây thì cũng có lúc nàng nhìn ta như một con gà rán thơm không biết chừng.

- Quân Tùng...

- Quân Tùng đã quyết rồi.

Quân Tùng dứt lời, lộ y trang của Hoa Hoa. Nàng chỉ còn nhắm mắt bặm môi, diện dung đỏ gấc vì thẹn và giận. Quân Tùng dựng nàng ngồi lên, y cũng tự cởi bỏ trang phục, đấu mặt với Hoa Hoa.

Quân Tùng trầm giọng nói:

- Ta áp tay vào tay nàng tâm tưởng tập trung không bị dịch ý chi phối rồi theo đó là điều hòa hơi thở, cho đến có một luồng khí lưu xuất hiện. Chúng ta đạt được bước thứ nhất. Rồi tuần tự theo những bức họa khác, chẳng bao lâu sẽ tự thành Uyên Ương Tâm Pháp, Âm Dương Hợp Bích thì có thể làm chủ nhân Thiên Ma Thần Thủ. Nàng nghe ta nói rồi chứ? Nếu chỉ sơ xuất để dục tâm chi phối thì không tự thành tâm pháp kia đâu.

Hoa Hoa trừng mắt nhìn Quân Tùng.

Y cau mày, nghiêm giọng nhìn nàng:

- Đừng nhìn huynh bằng ánh mắt đó, chẳng nào huynh cũng đã thấy thân thể muội rồi. Đây là sự bất đắc dĩ thôi mà. Trong đầu huynh luôn nghĩ, Hoa Hoa chỉ là một con cá chiên thôi.

Nghe Quân Tùng nói, Hoa Hoa càng thẹn hơn. Nàng rít lên một luồng chân khí thật sâu rồi gằn giọng nói:

- Huynh đã bế huyệt tĩnh thân của Hoa Hoa thì sao Hoa Hoa có thể phối hợp luyện công với huynh?

Quân Tùng chìa mặt tới:

- Phải giải huyệt cho nàng ư?

- Đó cũng là sự bắt buộc.

- Nhưng...

- Huynh không còn cách nào khác đâu. Nếu huynh không giải tỏa được tĩnh huyết thì Hoa Hoa cũng chỉ là một xác chết bất động, hay ví như một pho tượng vô tri vô giác, sao có thể hòa hợp luyện Uyên Ương Tâm Pháp với huynh.

Quân Tùng gãi đầu:

- Huynh sợ...

- Tất cả đều đã lỡ rồi.

- Nàng nói vậy Quân Tùng mới yên tâm.

Theo sự chỉ dẫn của Hoa Hoa. Quân Tùng điểm chỉ pháp của mình vào đại huyết, Hoa Hoa liền vung ngọc thủ liên tục tát vào mặt Quân Tùng.

Bốp... bốp... bốp...

Quân Tùng ôm mặt:

- Chết ta rồi... Dừng tay... Ắ la sát dừng tay.

Trong lúc phẫn nộ, Hoa Hoa chẳng màng đến thân thể xuất chiêu tát vào mặt Quân Tùng. Quân Tùng bị đánh bật ra khỏi bồ đoàn, co rúm người lại.

Y gào lên:

- Nàng ác độc với ta như vậy à? Để ta chết cho rồi.

Quân Tùng vừa nói vừa toan động đầu xuống sàn đá, nhưng Hoa Hoa kịp thộp gáy y kéo lại.

Quân Tùng úp mặt xuống sàn đá, những lại nghĩ thầm:

- “Ắ la sát không cho mình chết thế thì sống rồi. Hoàng thiên hậu thổ có mắt cho Dương Quân Tùng này một sinh lộ. Được sống lần này, Quân Tùng sẽ làm một bữa cơm thật ngon cúng cô hồn các đảng.”

Trong khi Quân Tùng nghĩ như vậy thì Hoa Hoa lại nghĩ khác. Nàng nhìn Quân Tùng đang cúi rạp co ro dưới đất mà buông một tiếng thở dài.

- “Chàng không có ý bức dục mình. Đây chẳng qua vì sự bức bách mà thôi. Đâu có lẽ cũng là ý trời.”

Hoa Hoa dựng Quân Tùng ngồi thẳng lên:

- Huynh hãy hứa với muội.

Quân Tùng gật đầu:

- Cái gì ta cũng hứa hết.
- Huynh hứa sẽ đối xử tốt với muội.

Quân Tùng gật đầu như tế sao:

- Ta hứa... Nếu ta ngoa ngôn thì trời không dung, đất không tha.

Nàng nhìn Quân Tùng:

- Huynh có sao không?
- Thần nhãn của ta thấy rất nhiều ông sao.

Hoa Hoa nghe gã nói chực bật cười nhưng kìm nén lại.

Nàng ôn nhu nói:

- Hoa Hoa và huynh sẽ cùng luyện Uyên Ương Tâm Pháp để rời toà Thiên Ma Cốc này.

--- 000 ---